

חייל משוחרר גלופקא
מכות בכלא

אדם זה, כשאני מחוסר הכרה. היום אני שוכב בביתי כשאני משותק בידי וברגלי. חיילת שבאה לביתנו, סידרה את סידורי השחרור האחרונים. צה"ל אינו רוצה עוד לשמוע ממני, ואילו כל מה שמשרד הבטחון מבטיח לעשות לי הוא "הסד".

אינני דורש טובות. אני דורש את המגיע לי: פיצוי מתאים ושיקום לבעל מום. שֶׁ-הַפֶּךְ למה שהוא היום בעקב אי האחריות של האנשים שמונו לתפקידים, שלא היו מסוגלים למלאם.

כל ישראל

סוניות העונה

כמו בכל שנה בתקופה זו, הציגו גם השנה הפרדסנים וחברת צי"ם את תביעתם להעלאת שער המטבע תמורת שרותיהם. כמו בכל שנה, תיענינה הבקשות חלקית... **חלק בחלוקת השלד** תובעים הקבלנים הפרטיים. לדבריהם מבוצעות בארץ עבודות ציבוריות בשיעור 200 מיליון ל"י, מהן קיבל סולג בונה 120 מיליון, ורסקו הפרוגרסיבית 20 מיליון והשאר ניתן לחברות מפלגתיות אחרות. הקבלנים הפרטיים קבלו 20 מיליון... **400 אקד"ל** נאספו בפגישות פרטיות של אנשי-משק, שכונסו על-ידי שמעון פרס ונחנש ספיר למען התיאטרון הקאמדי. הדבר גרם למרידות מסוימת אצל התורמים, הסבורים כי הופעה עליהם לחץ ממשלתי רב מדי.

תזכיר

באסגרת החוק ומחוצה לה

המזרדים בלבנון שחדרו לשטח ישראל שפעיליה הראשיים הם עורר-הדין (העולם הזה 1080), שימשו לאחרונה נשוא לתזכירה של גנועת "הכוח השלישי" ביש-ראל" שפעיליה הראשיים הם עורר-הדין מרכיב שטיין וסרבן המלחמה אמנון זכ-רוני בפגניות, שלא זכתה לתשומת לב כל שהיא, תבעו בשעתו שטיין וזכרוני לעכב את הסגרת המזרדים כדי לאפשר

חום גבוה וכאבים עזים ברגלי. פניתי לרופא. הוא נתן לי פתק למנוחה של שלושה ימים. "זה לא כלום", הוא אמר, "זה יעבור". המחלה לא עברה, אבל הרופא סירב להאריך את פתק המנוחה ושוטרי הכלא לא רצו להתחשב בחולשתי ובכאבי. עבדתי בי מגהצה, כשאני עומד כל היום על רגלי הי כואבות. תוך ימים אחדים התנפחו כפות רגלי, עד שלא יכולתי לנעול עוד נעלים. נאלצתי להמשיך בעבודה. באותם הימים היו עושים את הכל בריצה — אפילו להתגלח. לא יכולתי לרוץ והשוטרים היו מענישים אותי, בכל פעם שנכשלתי תוך כדי ריצה. השוטר דהן יוסף, רבי-טוראי מן הי משטרה הצבאית, לקח אותי באחד הימים לצינוק, ככל אותי באזיקים והחל מרביץ בי. אסיר בשם אבוטובול שעבר במקום, דיבר על לבו של השוטר: "הוא בחור טוב, עזוב אותי, אתה רואה שהוא חולה." דהן עזב אותי.

"בלתי כשר לשרות". העבירו אותי לכלא אחר. נסענו לשם במכונית פתוחה, וגשם שוטף הצליף בי כל הדרך. גיטיתי להסביר למפקדי הכלא החדש את כל מה שעבר עלי עד לאותו יום, אך איש לא רצה לשמוע לי. שוב סידרו אותי לעבודה במג"הצה, בה עמדתי כל היום על רגלי הנפוחות והחולות.

הרופא בכלא החדש היה נאמן יותר לתפקידו הרפואי מזה שבכלא הקודם. כשהתעלפתי באחד הימים, תוך כדי עבודה, שלח אותי לבדיקות לבית-חולים צבאי. אחרי שבועיים, הוחזרתי לכלא. אבל מצבתי לא הוטב כלל. שוב התלוננתי בפני הרופא, והוא שלח אותי בשנית לבית-חולים, ממנו לא חזרתי עוד לבית הכלא.

בבית-החולים שכנתי עד לסוף תקופת מעצרי, בהתאם לפסק הדין של בית-המשפט הצבאי. הועברתי לבסיס המעבר הצבאי ורמשם העבירו אותי לבית החולים בתל-השומר.

לבסוף הועמדתי בפני הוועדה לשחרורים, וזו קבעה לי סוג בריאות של "בלתי כשר לשירות". קיבלתי חופשה של שבועיים, עד לשחרורי הסופי מצה"ל.

היה איוה עיכוב משרדי בשחרורי. בכל פעם שבאתי למחנה להשתחרר, לי חופשה של שבועיים.

מן — כבר הפכו בינתיים לבקאים שבב-קואים בפרשה התורכית, היו ברורות ביותר: צבי זוהר, אחיו של רמ"ח שמאי זוהר, היה מנהל עסקיו של הקבלן פרישמן.

פרישמן היה שותף לחברת י. מ. סחרוב ובניו בע"מ, בה היה שותף באותה תקופה גם יחזקאל סהר עצמו. "על אף כל מעשיו — לא הובא פרישמן לדין על-ידי המשטרה", אמר מסיס.

תיקים פתוחים. חוטרישי קפץ ממ-קומו. "אנחנו נוכיח שפרישמן נעצר ונחקר פעמים רבות", קרא באוזני השופטים. עתה קפץ גם עורך-הדין אריה מרינסקי, פרקליט העולם הזה: "מצויין! אני מבקש שזה יירשם! אנחנו נחקר את פרישמן על הי חקירות שהתנהלו נגדו ונחקר את קציני המשטרה שחקרו אותו!"

המשפט נמשך. חוטרישי רצה לדעת על סמך מה נוסחו עשרת השאלות למשרדי הממשלה בהן נסתיימה הכתבה הגדולה על פרישמן. מסיס ענה ברצון: "פנינו למשרדי הממשלה בכתב ובעל-פה. עשינו כל מה שיכולנו על מנת להבהיר את הפרשה."

חוטרישי היה סבור אחרת. "כל התיקים של פרישמן היו פתוחים לפנינו, והם לא באו לראותם", טען בפאתוס בבית-המשפט. תיקן אותו מסיס: "פרישמן אמנם הבטיח להראות ולפתוח את כל התיקים אלא שהוא לא בא לפגישה שנקבעה, אחרי שהמערכת הסכימה לדחות את פרסום הכתבה ואף קיימה את הבטחתה. ביום בו היתה צריכה להתקיים הפגישה עם התיקים הפתוחים, כבר היה פרישמן בשוויץ!"

פרישמן עצמו ייב כל זמן העדות בו דריכות. האיש, ששופטים רבים בארץ לא בחוץ-לארץ עסקו בשנים האחרונות בתיקים שהוגשו נגדו ובתיקים שהגיש נגד אחרים, התכוון לעלות בתום עדותו של מסיס אל דוכן העידים, מעליו ייחקר בידי מרינסקי על פרשת עיסקותיו מאז החליט לשבור שבר בתורכיה ועד ליום בו "חזר במיוחד לישראל, כדי לתבוע לדין את מוציאיה הדי בות נגדו", כדברי פרקליטו בבית-המשפט.

דרכי אדם

סיפורו של אסיר

אל בית קטן, בקירבת פתח-תקפה, נכנס לפני כמה חודשים זכריה גלופקא, מי שהיה חבר הכנסת הראשונה מטעם התאחדות הי תימנים. היה זה בקיור מקרי אצל בני משפחתו, אחרי שלא היה בביתם מזה תקר יוסף, שרוע במצב אנוש. "מה קרה?" שאל הדוד הנדום.

הצעיר הנכה סיפר סיפור מדהים השבוע, אחרי פגיות רבות וחסרות תועלת אל הי מוסדות המאמימים. כינס הדוד כמה עתור נאים ליד מיסת יוסף, שישמעו את הפרטים המזועזעים.

זהו סיפורו של יוסף גלופקא, כפי שסופר על-ידו, באזני העיתונאים:

מתגלחים בריצה. כאשר גויסתי ל-צה"ל, נקבע סוג הבריאות שלי כק/2. היה זה ב'11.52.19. עד לגיוסי תמכתי בהורי, אב זקן מתורכיה-עבודה ואם חלושה. ביקשתי עבורם תמיכה ממשרד הבטחון — אך נעניתי תי בסירוב. זה היה רק טבעי שהורי הזקנים והרעבים יהיו תמיד לנגד עיני. ערקתי מן הצבא.

אחרי חצי שנה נעשיתי והועמדתי בפני בית-דין צבאי, מעצר. נשלחתי שם היו

מיצים אותו ושהחירו לעתונים ידיעות כי לאחרונה הוא היה שקוע בחובות רבים. בי צלצול טלפון אחד יכול היה להשיג גם היום רבבות דולארים בקרדיט.

מי אמר מה? פוקס סיים את סיפורו. האיש, אחד מחתיקי תעשיית היהלומים ביש-ראל, החליט ללחום עד שצדקתו תוכח ברבים. הפרסום על "ביום" הגניבה פגע בו קשות.

סוכנות עתיים התנצלה מיד. "הפרטים שנכללו בידיעה לא היו מבוססים ואף לא נתקבלו במישרין מהמקור שלו יחסו אותם", נאמר בהתנצלות.

חקירה קצרה העלתה כי הפרטים נתקבלו מהמקור המהימן ביותר. הרמו הברור כי פוקס ביים בעצמו את הגניבה נתקבל מפי ס.מ.מ. אריה נאור, ראש הענף הפלילי במשטרת מחוז תל-אביב. "המשטרה מת יחסת בספקנות להודעתו של המתלונן", הודיע גם כתב ידיעות אחרונות מפי נאור ביום ששי שעבר.

נאור עצמו עתיים התמם מיד. "הפרסום ש נתן על-ידי עתיים, מיהר להודיע, היה חריף מדי. למשטרה אין כל הוכחות כאילו היה כאן נסיון של ביום". דובר המשטרה, רמ"ח יעקוב נאש, מיהר כרגיל לעזרתו של נאור. "צריך היה לחכות לסיום הח-קירה", אמר בצדקנות. בצביעות, האופיינית לו, הוסיף: אם היה יודע מראש כי סוכ-נות עתיים תפרסם גירסה המחשידה את הנאשמים בביום, וזאת בשם המשטרה, היה פוסל את הידיעה הנ"ל.

האיש שהפיץ כבר בעבר שמועות מטעות וכזובות, קידח כנראה שמישהו יאמין לו שקציני משטרה מוסרים חומר לעתונאים — על מנת שלא יפרסמוהו...

לפוקס עצמו לא היה איכפת כלל מי מאנשי המשטרה אמר מה שאמר, כדי לפרסם זאת נגדו בצבור. אם היה זה הקצין נאור או השוטר הררי, דרש עתה פוקס להעמידם לדין כדי שבעתיד לא יטעו יותר את כתבי עתיים כשם שלא יוסיפו להאשים עוזב ברבים אורזים שאשמתם לא הוכחה, ושאיפילו לא הואשמו במשטרה.

פרשת פרישמן

על סמך מה?

בשבוע השלישי למשפט הדיבה שהגיש ה-קבלן הפינאי יצחק פרישמן, נגד עורכי העולם הזה, נמשכה עדיין עדותו של כתב העתון אלכס מסיסי, עד התביעה הראשון במשפט. בחקירה מיגעת, שנמשכה עד כה שבוע ימים, המשיך פרקליטו של פרישמן, עורך-הדין אהרון חוטרישי לנסות להוכיח כי העולם הזה לא חקר את החומר די צורכו קודם לפרסומו. אולם מאמציו של חוטרי-ישי נכשלו: הכתב שמעמד על הדוכן ידע לפרט לעשרות פרטים את שיטת פעולתה של המערכת בחקירת מעלילו של הקבלן הישראלי שברח מתורכיה, אחרי שהאריך אחריו עשרות נושים ובנינים בלתי-גמורים.

נושא חקירתו של חוטרישי השבוע: המשטרה. כאילו נשכר להגן על רמ"ח שמאי זוהר, ראש המחלקה הכלכלית של משטרת-ישראל ועל יחזקאל סהר, המפכ"ל היוצא, לא הרפה חוטרישי מחקירה בנקודה אחת: על סמך מה פירסם העולם הזה כי בעזרת קרוביהם של קציני המשטרה גבוהים, ניסת פרישמן להערים על החוק? התשובות ממסיס סיפק לבית-המשפט, ששלוש "נפסו" הצעירים והסבלניים — אליעזר יעקב זינגלמן ואברהם פריד-